

Sprekken in Tongen?

Prof. Dr. Kurt E. Koch¹, <http://www.horst-koch.de/>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling 1977. Vertaling, plaatje en voetnoten door M.V.

INHOUD

[Inleiding](#)

[I Zijn milieu: geestelijk en intellectueel](#)

[II Zijn ontwikkeling: van 1900 tot op vandaag](#)

[III Zijn geschiedenis: het effect op mensen](#)

[IV Zijn Bijbelse tegenhanger: wat de Bijbel zegt over tongen](#)

[V Welke dingen maken haar tot een gevaarlijke ketterij?](#)

[VI Zijn tegengif: wat de christen zou moeten doen](#)

Inleiding

Elia de profeet bezat een volkomen gezag over de goddeloze koning Achab en over zijn nog goddelozere vrouw Izebel. Hem was ook de macht gegeven om de 450 profeten van Baäl te overmeesteren (1Kon 18). Het geheim van deze macht en gezag was dat hij in de nabijheid van God stond: “de God Israëls, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta”! (1Kon 17:1). Aldus toegerust kon hij met gezag voor de koning staan.

Het schrijven van een pamflet van deze aard moet voortkomen uit de echte atmosfeer van de Heilige Geest. Wij kunnen dit niet zelf realiseren, maar we kunnen bidden dat het zo moge zijn. Echter, de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot het schrijven van dit pamflet, stemmen overeen deze vereiste. Het was met Pinksteren 1965 dat de innerlijke dwang tot mij kwam om deze dingen te schrijven. Ik had 's morgens gesproken in een Anglicaanse kerk bij Londen over de realiteit van de Heilige Geest in onze levens, en 's avonds sprak ik in de Baptistenkerk in Richmond over 1 Kor 12:7-11². Paulus noemt daar negen geestelijke gaven: wijsheid, kennis, geloof, gezondmakingen, krachten, profetie, onderscheidingen van geesten, talen (lett. tongen), en de uitlegging der talen. Hij gaat dan verder met de tiende en grootste gave in 1 Kor 13, en ook in Rom 5:5.

Die zondag, na deze twee diensten, had ik een rusteloze maar gezegende nacht. Een gebed, een verzoek tot de Heilige Geest ging door mijn hoofd. Het was het ernstige verlangen dat het eigen ik zou verbroken worden, en de smeekbede dat alle valse geesten, die zoveel verwoesting brengen in de Kerk van Christus, zouden verwijderd worden. Het was een gebed in de vorm van een lofzang waarbij de muziek zich als vanzelf samenvoegde. De toon ervan, in de Duitse versie, zal gepubliceerd worden in mijn volgend boek: “Jezus, Naam boven alle namen”.

Maar ik heb nog niet alles gezegd over wat die pinksterdag in Londen voor mij betekende. Na de avonddienst in de kerk te Richmond was er avondmaalviering. Verlangend daaraan deel te nemen zat ik op de eerste rij. Maar toen kwam een van de diakenen van de kerk en fluisterde in mijn oor:

¹ Kurt E. Koch, 1913-1987. “Professor, Lectured at 100 Universities in 65 countries on 5 continents. Subjects of expertise: New World Order, Occultism, Extreme Movements, Parapsychology. His assessment of the coming N.W.O. under the United Nations is that it will reduce everything to one common denominator” - <http://quotes.telemanage.ca/>.

² “Maar aan een ieder wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen nuttig is. 8 Want deze wordt door de Geest gegeven het woord der [wijsheid](#), en een ander het woord der [kennis](#), door dezelfde Geest; 9 En een ander het [geloof](#), door dezelfde Geest; en een ander de gaven der [gezondmakingen](#), door dezelfde Geest. 10 En een ander de werkingen der [krachten](#); en een ander [profetie](#); en een ander [onderscheidingen der geesten](#); en een ander menigerlei [talen](#); en een ander [uitlegging der talen](#)”.

“Er is hier een vrouw die u wenst te spreken”. Omdat ik de tafel van de Heer niet wilde missen, vroeg ik hem: “Kan ik wachten tot hierna?” Hij antwoordde: “Zij is erg nerveus en beroerd”. Toen ik dit hoorde liet ik hem de vrouw tot bij mij brengen, en ik zat en sprak met haar in de zijkamer.

Het verhaal dat zij mij vertelde was erg opmerkelijk en kan doorgegeven worden zonder namen te noemen:

E1. Deze vrouw was bijna 20 jaar in Afrika. Zij hield zich graag bezig met het mediamieke. Op een avond vertelde een welbekend medium dat haar veel onheil te wachten stond en dat zij vervolgd werd door een sterke magiër. Kort hierna werd de vrouw nog meer bezorgd toen een handler haar zei dat er een sterke en boze magische amulet ergens verborgen was in haar huis of in de tuin, en dat zij in groot gevaar verkeerde.

In Afrika zijn zulke dingen gewoon. Bevreesd en geïntimideerd door deze twee profetieën, zag de vrouw uit naar hulp. De handler bood haar aan om te zoeken naar de verborgen magische amulet, en terwijl hij in de tuin groef vonden ze een gekurkte fles met allerlei Afrikaanse fetisjes en magische gebruiksvoorwerpen. Deze dingen werden dan vernietigd en aan de vrouw werd een sterke tegen-betovering gegeven, in de vorm van een zwart poeder dat zij overal in de tuin moest uitstrooien. Echter, terwijl zij daartoe aanstalten maakte, met het poeder nog in haar hand, kwam daar een grote zwarte slang. Zij had al jaren niet meer zo'n slang gezien. Ze riep daarop haar zonen en die schoten de slang prompt dood.

Volgens de handler was het gevaar nu voorbij, en toen dat ook zo bleek ging het gevoel van onrust over. Maar andere verstoringen volgden. De vrouw werd depressief, en dat is niet verwonderlijk want ieder die zich inlaat met mediums en waarzeggers moet daarvoor een zware tol betalen.

Nu komt echter het ongelofelijke deel van het verhaal. De vrouw keerde terug naar Engeland, om een behandeling te zoeken voor haar depressie, en in haar christelijke land werd ze door een vrouwelijke zendeling geadviseerd om een spiritistische genezer op te zoeken. Om het met andere woorden te zeggen: haar werd gezegd om de demonen te laten uitwerpen door middel van Beëlzebub³, de heerser van de demonen. De ongehoorzaamheid van deze zendeling was ongelofelijk!

Dit waren de omstandigheden waarin ik de vrouw vond, toen zij naar de dienst kwam in Richmond. Het was de eerste dienst die zij in Engeland bijwoonde nadat ze kort tevoren uit Afrika gearriveerd was.

Het was niet gemakkelijk haar de weg te tonen naar Jezus, vanwege die zonden van toverij. Maar zij was bereidwillig. Zij moet vele, vele angsten doorstaan hebben en stond open voor de nieuwe boodschap dat Jezus niet enkel alle zonden vergeeft maar ook bevrijdt van alle vrees. Het Evangelie schoot haast onmiddellijk wortel in deze vrouw. In plaats van angsten en bedreigingen van de krachten der duisternis, vond zij vrede en zekerheid door Jezus. Zo werd die pinksterdag, de verjaardag van de geboorte van de Kerk, ook de geboortedag van deze verstoorde vrouw. Het Evangelie is goed nieuws, het brengt bevrijding en vrijheid van alle krachten die ons willen overweldigen en gevangen houden.

Die pinksterdag in Londen bracht dus een dubbele zegen voor mij. De Geest van God had mijn eigen hart bewogen, en tegelijk zag ik voor mijn ogen deze geteisterde vrouw tot leven komen door de naam van Jezus. En dat is hoe Hij werkt: zachtjes en achter de schermen. God spreekt tot ons niet in extase, noch in het lawaai en de hysterie van zogenaamde bovennatuurlijke ervaringen. Het verlies van terughoudendheid en zelfbeheersing is geen teken van Zijn aanwezigheid. Onze God is een God van orde. De Geest van God is een Geest van kracht, en van liefde, en van discipline. Dit is in het kort de hoofdgedachte en het thema achter wat u hier zult zien geschreven staan.

Het werd reeds gezegd dat het schrijven van dit pamflet moet gebeuren in de atmosfeer van de Heilige Geest. Met andere woorden: ik moet bidden dat de Geest van kracht en discipline zijn eigen weg gaat. Kracht en discipline betekenen gezag. Gezag betekent dat de Heilige Geest de volledige controle over mij verkrijgt.

³ Zie b.v. Mattheüs 12:24.

Er bestaan vandaag eigenaardige gedachten over het karakter van liefde. Bijvoorbeeld: hoe kan een theoloog over de liefde van God spreken terwijl hij de verzoening van Jezus afwijst. Moraal en menselijke attitudes zijn geen liefde in de nieuwtestamentische betekenis van het woord.

Lief te hebben betekent niet het stilzwijgen bewaren wanneer mensen afwijken van Gods Woord⁴. Vandaag bestaat er in Engeland een bepaalde cultus van 'zachtheid'. Het is de houding dat niemand mag gekrenkt worden, zelfs niet wanneer zij de meest absurde religieuze overtuigingen bezitten. Of iemand nu een spiritist is, of iemand die in tongen spreekt, een Jezuïet of een modernist ... alstublieft, breng hen niet van streek door te praten over controversiële materies! Dat is de nieuwe cultus van de 'zachtheid'.

Leert de Schrift ons deze attitude? Het zou raadzaam zijn dat zij die hier zo over denken, de zeven brieven aan de zeven gemeenten (of kerken) grondig lezen. De opgestane Heer berispt de kerk te Pergamus: "Maar Ik heb [enige] weinige dingen tegen u, dat gij aldaar hebt, die de lering van Balaâm houden" (Op 2:14). En de Heer berispt de kerk te Thyatira: "Maar Ik heb [enige] weinige dingen tegen u, dat gij de vrouw Jezabel, die zichzelf zegt dat zij een profetes is, laat leren" (Op 2:20). Indien een lid van een van deze kerken in die tijd iets zou gezegd hebben tegen die valse leraars, dan zou hij liefdeloos en intolerant zijn genoemd. Maar Jezus zou aan zijn kant hebben gestaan.

Wij zijn betrokken bij het gebod in de Heilige Schrift: "Geliefden, geloof niet iedere geest, maar beproeft de geesten, of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld" (1 Joh 4:1). Dit beproeven kan gedaan worden in de Geest van liefde. Niet alles wat de valse theologie bestempelt als liefde is liefde, en het kan inderdaad echte liefde zijn die ons doet 'neen' zeggen ter wille van de Kerk van Christus. Wij kunnen daarom in de aanwezigheid van Gods Geest staan - en we moeten dat gewoon dóen - wanneer we de zogenaamde gaven van de Heilige Geest onderzoeken en ze beproeven in het licht van de Heilige Schrift.

I. Zijn milieu: geestelijk en intellectueel

De 90 of zo lezingen en discussies die ik hield in kerken, bijbelcolleges, universiteiten en allerlei zalen in Groot-Brittannië, hebben me inzicht gegeven over het geestelijke klimaat en de intellectuele structuur van deze natie.

Los van vele mineure onderstromen, zijn er vijf duidelijk gedefinieerde gedachtestromen die zich openbaren aan de alerte waarnemer. Gebeurtenissen in de intellectuele wereld worden altijd vergezeld door bepaalde parallelle factoren. Bijvoorbeeld, de Reformatie kan niet los gezien worden van het verval dat zich had voorgedaan in de Katholieke Kerk tot op die tijd. Het materialisme van de 19de eeuw zou niet hebben gereageerd tegen de kerk en de clerus zonder dat de orthodoxie niet eerst was vervreemd geraakt van het werkelijke leven. Op dezelfde manier kan de moderne tongenbeweging in Engeland beter begrepen worden wanneer de voorwaardelijke factoren duidelijk worden gezien en erkend. De vijf gedefinieerde gedachtestromen of bewegingen zijn:

1. Moderne Theologie

John A.T. Robinson

Toen ik op een keer bij enkele gelovige christenen was, vroeg ik iets over bisschop Robinson, de auteur van 'Honest to God'⁵. Er volgde een pijnlijke stilte. Mensen schamen zich dikwijls over hem, namelijk hoe een land dat mensen voortbracht als John Knox, Wesley, Spurgeon en Hudson Taylor, ook een man als bisschop Robinson kan voortbrengen, en hoe niettegenstaande zijn ketterij hem wordt toegestaan zo'n hoge positie te bekleden in de kerk. Maar op een congres voor bedienaars zei een anglicaan, in antwoord op mijn vraag: 'Made in Germany'. Het was nu mijn beurt om beschaamd te zijn, omdat hij het feit tot uitdrukking bracht dat de theologie van Robinson zijn oorsprong heeft in Duitsland.

⁴ Ik denk hierbij aan 1 Kor 13:6: "De liefde ... verblijdt zich in de waarheid". Liefde zonder waarheid is niet de liefde van God.

⁵ "Honest to God" van anglicaans bishop John A.T. Robinson (1919-1983) werd uitgegeven in 1963.

Om de gevolgen aan te tonen van zulke moderne theologie, met zijn destructieve kritiek op de Bijbel, wil ik u een kort voorbeeld geven. Ik verbleef een tijdje bij een Engelse familie. De jonge vrouw vertelde me hoe zij tot geloof kwam. Enkele weken na haar bekering vroeg ze aan een Presbyteriaanse bedienaar of zij lid kon worden van zijn kerk. Alhoewel zij eertijds niet tot een kerk behoorde, verlangde ze nu naar een geestelijke thuis. Als jonge christen dacht zij dat alle bedienaars godsmannen waren, en daarom zei ze spontaan dat ze juist begonnen was met het lezen van Openbaring. De bedienaar was daarover onthutst en antwoordde: “Hoe kan u een boek lezen als dat? De schrijver ervan moet krankzinnig geweest zijn”. Hij legde aan de opgeschrikte vrouw uit dat men niet kan zeggen dat alle boeken van de Bijbel op gelijke wijze geïnspireerd zijn. Bijvoorbeeld, het Hooglied van Salomo was pornografisch. Het is een wonder van Gods genade dat deze pas bekeerde vrouw geen geestelijke schade heeft opgelopen van zulk een theologisch vergif!

2. Humanisme

Deze intellectuele stroming is op de Engelse universiteiten duidelijk aanwezig, maar houdt weinig meer in dan de tolerante attitude van het 16de-eeuwse humanisme. Een voorbeeld:

John Stott⁶ is de welbekende kapelaan van de koningin. Hij is een gelovig man die het Evangelie diep in zijn hart draagt. Naast het zorgdragen voor zijn grote parochie, besteedt hij ook veel tijd aan de studenten. Twee jaar geleden hield hij een missie in Oxford. Samen met twee andere anglicanen hield hij meetings in 31 van de colleges. Wat gebeurde er? De humanisten startten andere meetings die zich daar tegenover stelden. Vlak naast de posters van John Stott plaatsten zij de posters van henzelf, die deze van Stott belachelijk maakten. Zij schreven bijvoorbeeld: “Ga naar Stott en pleeg intellectuele zelfmoord”. Zij stuurden ook hekelaars naar de missie, om ze te verstoren.

Dit is de nieuwe agressiviteit van het humanisme. Zulk een antichristelijke activiteit is een typisch teken van onze tijd. Samen met de verzachting van de principes in de oecumenische beweging, zien we het groeiend antagonisme⁷ van antichristelijke lichamen. Wij hoeven dit niet te vrezen, maar we moeten ons eerder verheugen in de wetenschap dat dit een aanwijzing is voor de imminentie⁸ van de laatste grote slag.

3. Het Nieuwe Materialisme

In Blackpool, het welbekende plezieroord van Noord-Engeland, kreeg ik een kerkblad in handen. Het bevatte een artikel van een bisschop waarin hij zich afzette tegen de moderne trend van luxe en hoge levensstandaarden. Hij schreef: “Vroeger waren de vrouwen tevreden met een muskusratmantel, maar vandaag moet dat nerts zijn. Enkele jaren geleden was een zakenman tevreden met een Ford of Morris, maar vandaag moet hij een Jaguar of een Rolls Royce hebben. Maar deze voortdurende stijging van de inkomens, en de groei van de welvaart, resulteert niet in een offerend bijdragen aan Gods Koninkrijk”. Ik heb dat zelf gezien, namelijk dat onafhankelijke Engelse evangelisten zeer slecht ondersteund worden. De offerbereidheid van christenen in Engeland kan ronduit slecht genoemd worden. Het voorbeeld dat volgt is haast ongelofelijk in de ogen van christenen in Zwitserland, Alsace en Zuid-Duitsland.

Een Engels evangelist werd uitgenodigd om te spreken in Newcastle-upon-Tyne. De man hangt voor zijn levensonderhoud af van hen voor wie hij werkt. Men stemde ermee in dat men hem £100 zou geven voor de tien dagen dat hij bij hen zou zijn, waarin de evangelist niet enkel zou spreken op avondmeetings, maar ook in de colleges overdag. Na de missie, waarbij men over de £500 door giften had verkregen, gaf een lid van het comité £10 aan zijn broeder. De evangelist wachtte enkele maanden op de rest van het beloofde bedrag. Toen er niets kwam schreef hij hen een vriendelijke brief met de mededeling dat hij alles samen £90 had besteed aan reiskosten, voedsel, en geld voor de zangleider. In antwoord op zijn vraag kreeg hij nog eens £10, samen met een bijtende brief. Die evangelist moest dus £70 toeleggen van zijn eigen geld voor de missie. Ik zou zo nog vele, gelijkwaardige voorbeelden kunnen noemen.

⁶ Zie <http://www.gospelcom.net/stott/>

⁷ Antagonisme: tegenstrijd

⁸ Imminent: naderend, dreigend, boven het hoofd hangend.

4. Spiritisme

Het donkerste hoofdstuk in het geestelijke leven van Engeland betreft de christelijk-religieuze façade van het spiritisme. Engeland en Schotland hebben samen meer dan honderd spiritistische kerken. Een tijdschrift had het over 3 miljoen leden. Bovendien zijn er bij deze spiritistische kerken 30 mediums met een hoog jaarlijks inkomen. De meeste van deze mediums zijn vrouwen. In de diensten trachten zij contact te leggen met de doden, en na het belangrijkste deel van de dienst leiden zij dikwijls spiritistische seances. Deze feiten werden me verteld door een man die ooit een medium was in een Londense spiritistische kerk.

Vele mensen werden op een dwaalspoor geleid door de schijnbare christelijke vorm van de diensten. Er worden lofzangen gezongen en korte passages gelezen uit de Bijbel. Maar in sommige spiritistische kerken moeten de aspirant-leden de Zoon van God verloochenen.

Het echte gevaar achter deze beweging is de onwetendheid van Engelse christenen. Dit is reeds duidelijk geworden in voorbeeld E1, het geval van de vrouw in Richmond. In Glasgow is er een spiritistische kerk op nog geen 200 meter van het Bijbelinstituut. Het is een massief gebouw, in de stijl van een Griekse tempel. Ik vroeg een van de Bijbelstudenten wat hij kon zeggen over deze kerk en haar leer. Hij kon er zo goed als niets over zeggen. Het hoofd van het Bijbelcollege zei me: "Engelse mensen zijn nonchalant - zij trekken zich niets aan van zulke dingen".

5. De Tongenbeweging

In dit intellectuele bed van verwarring loopt nog een vijfde stroming: de tongenbeweging. Alsof de chaos nog niet groot genoeg is!

Maar laat ons eerst kijken naar de positieve kant. Leden van de tongenbeweging zijn absoluut tegen wat genoemd wordt de moderne theologie en zij verwerpen alles wat te maken heeft met humanisme of spiritisme. Op het eerste zicht zouden wij sympathie kunnen voelen voor deze christenen. Bovendien zijn de leden van deze beweging meestal gul in hun giften. Zij buigen niet voor de afgod van het materialisme zoals de christenen in Engeland. Natuurlijk zijn er uitzonderingen. En ten derde hebben grote aantallen echte christenen zichzelf gelinkt aan deze beweging, omdat zij hopen op een grotere ervaring van de gaven van de Geest. Terwijl zij niets gemeen hebben met de eerste vier stromingen, of met waar Bijbels geloof, is deze vijfde beweging toch op verscheidene manieren verbonden met Christus' Kerk. Maar dat dit alles wordt gezegd als positieve kant komt enkel door het feit dat ware christenen in die beweging zijn gelopen terwijl zij eigenlijk daarbuiten thuishoren.

Hier hebben we dan een summier schets van de verschillende intellectuele en geestelijke krachten die in Engeland aan het werk zijn. Wat zien we hier toch een chaos, zo kenmerkend voor de voorzegde tijd van de wederkomst van de Heer!

II. Zijn ontwikkeling: van 1900 tot op vandaag

Deze eeuw [de 20ste eeuw] had reeds een tongenbeweging ervaren die begonnen is in Californië, in 1900. Dat dit ontstond was niet per toeval. Los Angeles, het originele centrum van de beweging, is een spiritistisch bolwerk. Los van de honderden kleine spiritistische kringen zijn er ook 40 spiritistische kerken met de gebruikelijke activiteiten van mediums. De beweging verbreidde zich over Europa door een Zweed, en twee Scandinavische 'profetessen' reisden doorheen vele Europese landen waarbij zij het spreken in tongen overal introduceerden. Hun centra in Duitsland waren Hamburg, Grossalmerode en Kassel. De meetings van deze profetessen brachten zoveel in beweging dat christenen zich spoedig aan hun kant schaarden. Er zijn vandaag nog steeds broeders in leven die getuigden, en zelfs nog vandaag getuigen van de slechte gevolgen van hun werk. Om twee van hen te noemen zijn daar de 84-jarige broeder Schöpwinkel, en broeder Ising, die een boek aan het schrijven zijn tegen de zogenaamde 'pinkstergeest'.

In 1959 waren Los Angeles en Californië opnieuw het toneel van zulk een gebeurtenis. Beide bewegingen bezitten dezelfde karakteristieken, maar met één verschil: de laatste is niet zo fanatiek en wanordelijk als de eerste. Met een beetje inzicht zou men kunnen zeggen dat de duivel zijn les ge-

leerd heeft. Hij realiseerde zich blijkbaar dat de mensen zijn trucs snel door hadden. In het eerste geval droeg hij klompen, de tweede keer kwam hij op kousenvoeten!

Toen ik in 1961 predikte in Californië kwam het tongenspreken keer op keer ter sprake. Enkele voorbeelden:

E2. De dochter van een zendeling vertelde me met veel bezorgdheid hoe zij werd achtervolgd door een vriendin die altijd maar bleef zeggen dat tenzij zij in tongen sprak, zij niet de volheid van de Heilige Geest bezat. Ik vroeg de dochter of zij haar leven al had toevertrouwd aan de Heer Jezus. Zij antwoordde bevestigend en verklaarde dat zij door Gods genade wist dat haar zonden vergeven waren, en dat zij al enkele jaren de Heer Jezus volgde. Ik verzekerde haar dan opnieuw, en adviseerde haar om de relatie te verbreken met haar vriendin indien zij haar op dezelfde manier bleef lastig vallen.

E3. Ds. Blackstone van de Eerste Presbyteriaanse Hollywood Kerk belde me eens op om mijn hulp in te roepen. In zijn kerk was het spreken in tongen uitgebroken en een groep van ongeveer 23 mensen maakte aanstalten om een afscheiding te veroorzaken. Ik zei dat ik zou komen naar de volgende bidstond van de tongensprekende groep. Wij beiden waren tevoren ermee akkoord gegaan dat wanneer de eerste persoon in tongen sprak, wij ongeveer het volgende zouden bidden: "Heer, als deze gave van U komt, zegen dan deze broeder, maar indien ze niet van U komt, stop ze dan en laat er geen volgend tongenbidden meer zijn in onze aanwezigheid". Verder vroegen wij Jezus' bescherming. Met deze houding gingen we naar de bidstond waar meer dan twintig mensen samen waren.

De groep wist uiteraard dat wij beiden bedienaars waren, want zij waren lidmaten van ds. Blackstones kerk. Het welkom was vreemd. Een jonge man vroeg ons: "Wanneer ontving u de doop van de Heilige Geest?" Hij begon de samenkomst met een soort van devotie, waarna er plaats was voor gebed. Een vrouw begon vloeiend in een vreemde taal, zonder enige aarzeling of stotteren. Een interpretatie werd niet gegeven. Ds. Blackstone en ik begonnen zachtjes te bidden op de manier die we vooraf overeen gekomen waren. Wat gebeurde er toen? Niemand anders sprak nog in tongen, niettegenstaande in deze samenkomst iedereen, behalve een architect, in tongen sprak. Broeder Blackstone en ik zagen onze gebeden verhoord worden.

Het volgende jaar ging ik opnieuw enige diensten bijwonen in Californië. Intussen had de tongenbeweging zich al over de hele staat verbreid. Men kon toen in alle denominaties tongensprekers vinden; zowel bij Anglicanen, Lutheranen, Methodisten, Baptisten, Presbyterianen als Congregationalisten. Overal dezelfde problemen. Dikwijls stonden de bedienaars daar met hun mond vol tanden. Sommigen van hen stemden ermee is, anderen waren er tegen. Niemand was er zeker van of dit uit de Heilige Geest was of niet.

In 1963 ging ik voor de derde keer naar Californië. Nu had de tongenbeweging zich verbreid over de hele Verenigde Staten. Zij die ervoor waren spraken van een opwekking. Anderen waren er streng tegen omdat zij bemerkten dat deze beweging overal verdeeldheid veroorzaakte.

Vier bedienaars - dezen waren de eersten die zo deden - durfden het aan de tongensprekers uit hun kerken te zetten, zonder daarbij veel woorden te verspillen, om de orde te herstellen.

Tegen de tijd van mijn vierde bezoek aan de V.S. in 1964, was de tongenbeweging een sociaal probleem geworden. De overheid stelde een commissie aan om de beweging te onderzoeken. Ze bestond uit psychiaters, een Lutheraans bedienaar en een leek, die het karakter van de tongenbeweging moest onderzoeken en haar ontwikkeling in het oog moest houden. De verstoring en de verwarring moet buitengewoon geweest zijn voor de overheid gezien zij er spoed mee maakten om die beweging een halt toe te roepen indien dat mogelijk was.

In 1965 had de tongenbeweging zijn takken verspreid over alle continenten en landen. Tongensprekers kennen een 'wereldwijde opwekking'. Men kan dit lezen in het tijdschrift "Voice", uitgegeven door de "Volle Evangelie Zakenmensen", in zijn maart 1965 editie. Mijn Engelse directeur en ik konden in Groot-Brittannië het verval bemerken waartoe de tongenbeweging overal de kerken ondermijnt. Voordat wij onze lezingenronde zouden beginnen stemden we ermee in dat we nergens iets zouden zeggen over het tongenspreken, om geen onnodige problemen te veroorzaken. Het was

echter helemaal hopeloos om het probleem te trachten te vermijden. Overal waar wij kwamen vroegen de mensen naar onze mening over de tongenbeweging, of we ontmoetten moeilijkheden in het counsellen van mensen die onder de invloed waren gekomen van de beweging maar die nu ervan wilden bevrijd worden. Twee voorbeelden illustreren dit:

E4. Een student in een lerarenopleiding vertelde me dit verhaal. Hij werd door zijn vrienden uitgenodigd op een conferentie van de Pinksterkerk in Ierland. De boodschap op deze conferentie bood de gebruikelijke aanblik: enkel de persoon die in tongen heeft gesproken was gedoopt door de Heilige Geest. De student bad voor deze gave. Enkele dagen later legde een van de belangrijkste sprekers hem de handen op. Hij voelde een warme sensatie door zich heen komen en begon in tongen te spreken. Hij had er geen idee van wat hij toen eigenlijk bad, maar zijn emoties waren aangeroerd. Wat was de uitkomst hiervan? Na enkele weken had de student geen verlangen meer om de Bijbel te lezen, noch om te bidden, en zijn aanvankelijke verzekering van de behoudenis verdween. De student bekende me dat hij door de gave van tongen alles had verloren wat hij voordien door Gods genade had ontvangen - de verzekering dat hem alles was vergeven en zijn vrede met God. Het was enkel nadat hij zijn ervaring, die hij gehad heeft in Ierland, had veroordeeld, dat hij die dingen terugkreeg.

E5. Toen ik onderhavig pamflet aan het schrijven was, kwamen twee Anglicaanse bedienaars naar me toe en vertelden me van een bedienarenconferentie die opgezet was door Mervin Stockwood, de bisschop van Southwark. Ongeveer 400 bedienaren kwamen voor een week samen, inbegrepen bisschop Robinson van Woolwich, de auteur van "Honest to God". Tegen het eind van de conferentie waren vele bedienaren getuige van een kleine sensatie: een bedenaar van de High Church sprak plots in tongen en een andere bedenaar interpreteerde het. De interpretatie klonk als enkele Bijbelverzen, vergezeld van de boodschap dat er moeilijke tijden voor de Kerk in het verschiet lagen. Tijdens de volgende pauze stond er een kleine groep rond deze beide mannen. Een van de twee bedienaren, van wie ik dit verhaal hoorde, vroeg me: "Waarom is het nodig dat wij in tongen spreken, voor het aanhoren van enkel Bijbelverzen die wij evengoed zelf konden lezen?" De tweede vond dat de bedenaar die in tongen had gesproken geen goede indruk op hem had gemaakt, vermits hij continu rookte tijdens de pauze. Hij vond dat tongenspreken en kettingroken niet samengaan.

III. Zijn geschiedenis: het effect op mensen

Het is niet gemakkelijk om alle vormen van tongenspreken onder een algemene noemer te plaatsen. Vandaag breekt het spreken in tongen elke kerkelijke, raciale en culturele barrière. We vinden groepen van tongensprekers in alle christelijke en niet-christelijke gemeenschappen. Hieruit volgt dat dit fenomeen niet strikt christelijk is.

Het spreken in tongen komt voor in zowel Zuid-Amerika, Afrika, India als Australië, en zo zien we dat het niet beperkt blijft tot een bepaald ras of volk. De zwarten spreken zowel in tongen als de blanken. Het is ook niet begrensd door enig cultureel of intellectueel niveau. Een ongeletterde inlander van Peru of Ceylon kan evengoed in 'tongen' spreken als een doctor of theoloog die opgeleid werd aan een Europese universiteit.

Wij zullen nu trachten de vele vormen te groeperen die de tongenbeweging inneemt.

1. We zullen eerst deze voorbeelden samenbrengen die men als positief zou kunnen bestempelen. De beste dingen eerst! De volgende ervaringen komen uit mijn eigen vrienden- en kennissenkring.

E6. Een gelovig christen die een rustig en afgezonderd leven leidt, was in staat God te aanbidden in wat voor ons een vreemde taal is, gedurende twintig of dertig jaar. Zij spreekt daar niet openlijk over, noch bidt ze op deze manier op bidstonden van haar kerk. Zij begrijpt zelf niet de taal, maar ze heeft een gevoel van vreugde wanneer ze God op die manier aanbidt en is ervan overtuigd dat God haar de gave van tongen heeft gegeven. De bedenaar van de kerk beschouwt haar als een verstandig en waar christen die zich niet overgeeft aan extremiteiten.

E7. In Zwitserland ken ik een andere echte christen die, net zoals vorige vrouw, niet tot een pinksterbeweging behoort. Zij biedt veel hulp aan hen die werken voor Gods Koninkrijk. Toen

ik eens met haar sprak zei ze me dat zij al 28 jaar de gave had van bidden in tongen in een onbekende taal. Niemand dan ikzelf weet van deze gave af, zelfs niet haar man. Zij heeft me er enkel over gesproken omdat zij van sommige pinksterbroeders had gehoord dat ik de nieuwe tongenbeweging onschriftuurlijk had genoemd.

E8. In een ander land kreeg ik weet van een groep vrouwelijke sociale werkers die het spreken in tongen praktiseerden, onder elkaar. Iemand die wijd en zijd bekend stond als een godvruchtig man was eens getuige van hun tongenspreken, en volgens zijn mening was het goed. Ik ken deze zusters goed. Hun werk is gezegend en zij bidden godvruchtig. Opnieuw vroeg ik mezelf af: “Kan dit fout zijn?”

E9. Een voorbeeld uit een ander land. Ik ging naar een bidstond. Het was niet in me opgekomen dat daar mensen konden zijn die in tongen spreken. Plots begon een eenvoudige vrouw in tongen te spreken. De taal was erg rijk aan klinkers en klonk bijna als oud Grieks. Toen ze ophield, bad ze: “Heer, geef me de uitlegging”. Toen bad ze een tweede keer en sprak over de triomfantelijke mars van het Evangelie doorheen de wereld tot aan de tweede komst van Christus. Ik had niet de indruk dat dit te maken kon hebben met hysterie of demonie, maar de vraag kwam bij me op: “Waarom die lange omweg? Kon zij dat niet ineens in haar eigen taal gedaan hebben?”

Wat aan deze voorbeelden aangenaam is, is dat zij nog steeds streven naar heiliging en volledige overgave aan de Heer. Andere goede tekenen zijn hun erkenning van de gaven van de Geest, hun eerlijk verlangen om Jezus’ voorbeeld te volgen, en het praktische bewijs in hun alledaagse leven. De tijd zal duidelijk maken of dit tongenspreken al dan niet een ware gave Gods is.⁹

Deze vier positieve voorbeelden worden gecounterd door ontelbare negatieve voorbeelden van overal in de wereld. En toch, slechts één voorbeeld dat zichzelf bewijst als zijnde een echte gave Gods zou van beslissend belang zijn, want dit zou aantonen dat de gave van tongen vandaag nog steeds bestaat in zijn bijbelse vorm. Echter, vele protestantse theologen in de Engelssprekende wereld zouden niet eens de mogelijkheid ervan in overweging nemen. Persoonlijk geloof ik dat er echte en bijbelse gevallen bestaan van het spreken in tongen. Maar ik moet de term ‘bijbels’ met zorg gebruiken. Wie kent echt het hart van de mens? Het is wel erg bekend dat zelfs grote godsmannen zich associeerden met onverklaarbare dingen in hun levens. Luther bijvoorbeeld sprak erg scherp en was ruw. Zinzendorf, Jakob Spener en Wesley hadden moeilijke huwelijken. Generaal Booth van het Leger des Heils had een andere leer over genade dan Spurgeon. Niettegenstaande werden al deze mannen door God gebruikt, ondanks hun eigenaardigheden. Waarom zou God niet een persoon gebruiken die in tongen spreekt, zelfs wanneer dit eerder suggestief is dan door de Heilige Geest. *Wat ik bij dit alles echt wil zeggen is dat ik niet 100% zeker ben of deze vier positieve voorbeelden wel echt bijbels in karakter zijn of niet. Hoe dan ook, we zullen deze vraag later behandelen.* (Benadrukking door vertaler).

2. De verschijnselen bij de tweede groep kunnen veel beter onderscheiden worden. Deze hebben te maken met een oefening van het onderbewuste. Hierna enkele voorbeelden die men onmiddellijk kan detecteren als het opwekken van bepaalde psychische krachten.

E10. Na een lezingenronde in de Verenigde Staten, ging een Duitse bedienaar naar huis met een eerder alarmerend souvenir van tongenspreken. Sindsdien hebben vele mensen, die denken dat hun tongenspreken echt is, zich rond hem geschaard. Later verkreeg ik meer informatie over deze man. Een lekenprediker werd bij die Duitse bedienaar geroepen: “Spreekt u in tongen?” Hij antwoordde van niet. De bedienaar zei dan: “In dat geval ontbreekt er iets in uw geloof”. Hier

⁹ Dr. Koch laat hier wat ruimte open voor de mogelijkheid dat ook vandaag nog de bijbelse tongengave bestaat. In 1 Kor 13 staat echter over de tekengaven: “zij zullen ophouden ... wanneer het volmaakte zal gekomen zijn”. Dat “volmaakte” is niet de hemel maar de “volwassen man”, de volwassenheid van de Kerk. Vergeet niet dat die eerste brief aan de Korinthiërs werd geschreven omstreeks 54 à 56 n.C., de overgangstijd van Jodendom naar Christendom. Deze periode werd afgesloten in 70 n.C. toen de Joodse natie werd verstrooid en hun stad en land verwoest. Daarna waren er geen tekengaven meer nodig. De Joden werden als volk verworpen (echter tot de tijd van hun herstel; Rom 11), en de nieuwtestamentische boeken waren omstreeks die tijd allemaal geschreven (misschien met uitzondering van Openbaring - 60 à 90 n.C.). De tekengaven hoorden daarna niet meer thuis in de Gemeente en hielden op. De nieuwtestamentische gelovige leeft door geloof en niet door aanschouwen (2 Kor 5:7) en zo kijken wij “van aangezicht tot aangezicht” (1 Kor 13:12), “met ongedekt aangezicht” (2 Kor 3:18).

worden we gesteld voor een bewijs dat dit voorbeeld niet behoort tot de gevallen die mogelijk bijbels van aard zijn, maar eerder bij de extremiteiten.

E11. Een vrouw die bij de pinksterbeweging behoorde was de leidster van de meisjesklas. Zij sprak zelf in tongen en wilde de meisjes leren hoe te bidden en zingen in tongen. Zij legde hen uit dat men zich kon voorbereiden op het ontvangen van de tongengave door het constant herhalen van bepaalde frasen. In de opleiding zou ze nu enkele frases luid uitspreken en de anderen zouden dit na haar in koor herhalen. En werkelijk, enkele weken later konden sommigen van de meisjes in tongen spreken.

E12. In Schotland ontmoette ik een afgestudeerde met een Ph.D.¹⁰ aan een bepaalde universiteit. Hij was van origine een ijverig christen en tegelijk een zegen voor zijn vrienden. Door zijn studie van hypnose en yoga kende hij het probleem van suggestie en autosuggestie. Hij ging experimenten doen waarbij hij in staat was zichzelf in een gedeeltelijke of gehele trance te brengen. Toen stond hij open voor de tongenbeweging. Zijn geloofsleven veranderde onmiddellijk. Zijn kracht om te getuigen verdween. Maar sindsdien begon hij te spreken in de terminologie van de tongenbeweging over de doop van de Heilige Geest, de 'tweede zegen' en de tongengave. Voor zijn vroegere vrienden was de verandering in deze christen echt bedroevend.

E13. Een van de duidelijkste gevallen hiervan ontmoette ik in Japan. Het werd reeds geciteerd in mijn boek "Jesus on all Continents". Ik wil het hier slechts terloops vernoemen. Op een zendingsconferentie in Karuizawa gaf ik acht lezingen. Een dag voordat de conferentie geopend werd, stelde zich een Lutheraans bedienaar aan mij voor, met de woorden: "Ik ben een geestvervulde bedienaar". Wij hadden geen tijd om deze uitspraak te verwerken, want hij praatte door met de voorzitter van de conferentie, Joe Carroll, en zei: "De Heer heeft me opgedragen om op deze conferentie te spreken". Carroll antwoordde: "Als dat Gods wil is, dan zal Hij mij dat ook wel duidelijk maken. U kan hier niet spreken". De volgende dag kwam een grote groep van zijn vrienden met hetzelfde verzoek. Maar Carroll hield voet bij stuk. Dat was wel een goede zaak want anders zou de hele conferentie, met zijn 500 zendelingen, helemaal uiteengevallen zijn. Wat gebeurde er? Deze zogenaamde 'geestvervulde' bedienaar startte oppositionele samenkomsten waarvoor hij mensen uitnodigde. Ongeveer 40 zendelingen gingen er naartoe, sommigen eerder uit nieuwsgierigheid. Een aantal van hen kwam geschokt terug en spraken sterke taal, op een manier die ik hier niet zal weergeven. Op de samenkomst had deze Amerikaanse bedienaar een lange tijd gesproken en gezongen in tongen, zonder dat iemand dit interpreteerde. Een van de bedienaars had de moed om hem persoonlijk te vragen hoe men die gave kon ontvangen. Het antwoord was kenmerkend en het toonde de aard van de 'geestelijke gave' van die bedienaar: "U moet aan een kort gebed denken, misschien iets zoals 'Heer help me', en herhaal dit gebed zo'n 500 à 800 maal. Dan zal uw mond en bewustzijn eraan gewoon worden en plotseling kunt u in 'tongen' spreken".

We hebben hier geen verder bewijs nodig om te weten of dit tongenspreken bijbels is of niet. De Heilige Geest heeft geen behoefte aan repetitieve oefeningen of enige training van het onderbewustzijn. Zulke incidenten zijn zowel tragisch als beschamend. We zien hier een psychisch fenomeen op het niveau van het onderbewuste. Zoals een steen, die in het water wordt geworpen, een opeenvolging van golven veroorzaakt, zo zien we hier een psychische beweging die zich als golven over de continenten verspreidt. In deze betekenis is de tongenbeweging een psychische epidemie. Gezien haar aard, en vermits het archetype van alle mensen hetzelfde is, ongeacht hun intellect of geloof, kunnen zij allen besmet worden door deze epidemie. Persoonlijke overtuigingen verdwijnen hierbij naar de achtergrond, omdat men met het onderbewuste een veel grotere eenheid kan bereiken dan men met religieuze verschillen ooit kan hopen te bereiken. Enkele aanwijzingen hiervoor:

E14. Mij werd gezegd dat in Amerika, Jezuiten, Lutheranen, vrije-kerk mensen, moderne theologen, Anglicanen en Mormonen elkaar ontmoeten om in tongen te spreken. Zij zijn ervan overtuigd dat dit de ware Oecumene in actie is.

¹⁰ Doctor in Filosofie.

Dit klinkt fantastisch. Ik hoorde van een gelijkaardige groep in Londen. In wat voor wonderlijke tijd leven wij vandaag! Alles schisma's, alle kerkelijke barrières, eeuwenlange verdeeldheden worden nu overbrugd door de tongengave! Betekent dit werkelijk dat wat Gods Woord niet kan bereiken, nu wordt voortgebracht door een psychische epidemie? Neen, laten we niet bedrogen worden! Al jaren heb ik opgemerkt, op vele zendingsreizen, dat elke beweging groeit die de centrale schriftuurlijke boodschap van verlossing door Christus aanvalt. Dit gaat in twee richtingen: dezen die afbreuk doen aan het bijbelse thema zoals de moderne theologie doet, en dezen die aan het Woord toevoegen, zoals de fanatieke extreme groepen doen. Engelse christenen hebben een ongebruikelijke uitdrukking hiervoor. Zij noemen de twee trends 'Jezus-minus christenen' en 'Jezus-plus christenen'. De betekenis hiervan is duidelijk. De ene groep gelooft dat de persoon van Jezus 'overbenadrukt' is en zij kunnen Zijn gezag en goddelijkheid niet uitstaan. De andere groep vindt dat Jezus niet groot genoeg is en stellen de Persoon van de Heilige Geest boven Hem. Wij vinden het antwoord op deze beide onjuiste voorstellingen in de laatste verzen van de Bijbel.

3. De derde groep incidenten zal de ogen openen van ieder die nog niet helemaal overtuigd is. Er zijn talloze voorbeelden van demonische tongensprekerij.

E15. Een vrouw in Nieuw-Zeeland werd bekeerd. De eerste jaren was zij een godvruchtige volgeling van Jezus en had ze een evenwichtig leven. Maar op een dag belandde ze in een van die fanatieke stromingen. De evangelist daar vertelde haar dat, tenzij ze in tongen sprak, zij niet de doop van de heilige Geest ontvangen had. De vrouw was misleid en ontving de oplegging van de handen. Sindsdien sprak zij in tongen, en daar bovenop bracht zij andere christenen op een dwaalspoor door hen dezelfde ervaringen over te brengen. Zij keek christenen aan en zei: "Ik kan in uw ogen zien dat u de doop van de Heilige Geest niet ontvangen hebt. Ik kan u helpen". Zij legde deze mensen dan de handen op opdat zij de Heilige Geest mochten ontvangen. Daarnaast legde zij de handen op voor genezing of voor bekering. Dit betekent dat mensen hun zonden niet moeten erkennen, belijden, en er berouw van hebben en dat zij hun levens niet door geloof aan Christus moeten overgeven. Alles wat nodig is, is dat die profetes hen de handen oplegt!

E16. In San Diego, Californië, kwam er een vrouw bij mij voor counseling. Zij vertelde over een slechte ervaring die zij had tijdens een missie die gehouden werd door een lid van de tongenbeweging. Zij was naar die meetings gegaan waarbij hij had gesproken over de gave van tongen. Na de meeting had ze erin toegestemd dat haar de handen werden opgelegd om de doop van de Heilige Geest te ontvangen en de gave van tongenspreken. Toen dat gebeurde viel zij bewusteloos neer. Toen ze bijkwam lag ze op de vloer met haar mond nog open- en toegaand, zonder enig woord te uiten. Ze was verschrikkelijk bevreesd. Rondom haar stonden volgelingen van de evangelist en zij riepen: "O zuster, u hebt werkelijk mooi in tongen gesproken. Nu bezit u de Heilige Geest". Maar het slachtoffer van deze zogenaamde doop van de Heilige Geest werd genezen. Ze ging nooit meer terug naar deze groep van tongensprekers. Toen ze naar mij kwam voor advies leed zij nog steeds onder de na-effecten van deze 'geestesdoop'.

E17 Ik hoorde over een van de meest afschuwelijke voorbeelden in Japan. Ook dit werd in detail besproken in 'Jesus on all Continents'. Ik heb die informatie van Joe Carroll en van verschillende Duitse zendelingen die in Japan werken. Achttien Engels- en Duitssprekende zendelingen gingen afzonderlijk naar een conferentie in Toyama. Daar wilden zij zich aan gebed en vasten wijden om aldus de nieuwe zegen te ontvangen. Na een paar dagen konden zij plots in tongen spreken. Zij waren er alle achttien door gegrepen en noemden dit de 'tweede zegen' (second blessing). Na de conferentie gingen zij terug naar hun respectievelijke kerken. Zij legden aan hun Japanse gemeenten uit dat men in tongen moest kunnen spreken om te bewijzen dat men de doop van de Heilige Geest bezat. De Japanners zijn een intelligent volk en zij vroegen: "Wel, wat is nu waar: wat u ons eerder zei of wat u ons nu vertelt?" Er kwam daar zo'n een verwarring dat al deze kerken werden verwoest. Vijftien van deze tongensprekende zendelingen keerden terug naar hun seculiere jobs. Drie van de missionarissen veroordeelden de 'Toyama-blessing' en waren in staat om in Japan te blijven. Ik ontmoette een van deze drie en hij bevestigde de waarheid van dit verhaal.

E18. In mijn counseling kwam ik een ander voorbeeld tegen dat even erg is. Om niemand in gevaar te brengen zal ik het land niet noemen waar dit gebeurde, en waar het nog steeds gebeurt. Een meisje dat erg van streek was kwam naar mij toe voor counseling. Zij is studente aan een Bijbelcollege. Een van de leraressen daar is een volgeling van de tongenbeweging. Deze lerares spreekt in tongen en heeft een aantal studenten meegetrokken in dezelfde ervaring. Daar bovenop bezit deze vrouw een lesbische neiging en pleegt seksuele ongeoorloofdheden met sommige meisjesstudenten. Ook het meisje in kwestie werd door haar verleid.

En nu enkele voorbeelden uit Engeland. Het is erg duidelijk dat de tongenbeweging een sterkere voet heeft in Engeland dan in Zwitserland of Duitsland. Ik vond in Engeland geen kerk waar het tongenspreken niet op zijn minst aanleiding gaf tot bezorgdheid. Maar haast alle bedienaars durven niets tegen de beweging te zeggen omdat ze eerst willen afwachten en zien wat ervan komt. Bovendien zijn zij die in tongen spreken er snel bij om te zeggen dat als iemand iets tegen de tongengave zegt, hij dan lastert tegen de Heilige Geest.

E19. In Leicester rapporteerde een jonge man het volgende. Hij en zijn vriend waren al enkele jaren gelovig toen zij op een dag werden uitgenodigd op een meeting van een tongensprekende groep. De atmosfeer van de meeting had hen te pakken en daarna baden zij voor de 'tweede zegen' en de doop van de Heilige Geest. Na intensief gebed was het alsof er iets warmes over hen kwam. Zij voelden zich erg opgewonden vanbinnen. Enkele weken genoten zij van deze nieuwe ervaring, maar langzaam namen deze gevoelsgolven af. De man die mij dit vertelde maakte duidelijk dat hij alle verlangen was verloren om de Bijbel te lezen of te bidden. Hij onderzocht zijn ervaring in het licht van de Schrift en realiseerde zich dat dit niet uit God was. Hij had er berouw over en stelde het aan de kaak. Hierdoor ontving hij terug zijn oorspronkelijke zekerheid en vrede met God. Zijn vriend echter ging verder met deze 'tongen' en het verwoestte hem. Vandaag wil hij zelfs niet het idee overwegen om verder te gaan als christen.

E20. Een zelfs alarmerender voorbeeld werd mij nadien verteld. Ik had een serie lezingen aan een Engels Bijbelcollege. Toen ik met mijn collega het college binnenkwam had ik een tijdschrift opgemerkt van een bepaalde evangelist die eerder fanatiek te noemen is. Ik vroeg de directeur of hij instemde met wat die man predikte. Hij zei me van wel. Ik bracht in dat college niets over de tongenbeweging ter sprake. We hadden dit zelfs al voorgenomen voordat we onze lezingenronde waren begonnen. Maar het probleem kon niet vermeden worden. In een discussie bemerkten we dat niet alle leraren dezelfde mening deelden als de directeur. Daarenboven waren vele studenten innerlijk tegen deze dingen. Wij hoorden van de studenten zoveel over de negatieve kant van het uitbreken van de tongenbeweging in het Bijbelcollege, dat dit op zich al genoeg was om het gevaarlijke karakter van deze instroming bloot te leggen. Een student die reeds helemaal door deze vloed was overmeesterd, verklaarde dat hij het niet nodig had nog langer de Bijbel te lezen. God de Vader zou voor hem verschijnen en tot hem spreken. Zes andere studenten, die deze 'tweede zegen' aanvankelijk zochten, wezen het af toen zij voelden dat er iets 'akeligs' gaande was.

E21. In een Schots Bijbelcollege hoorde ik van gelijkaardige gevallen, alhoewel dit college niet zo erg in gevaar verkeert, gezien de directeur de nieuwe beweging niet steunt maar ze eerder ontmoedigt. Een van de vrouwelijke studenten daar wilde de doop van de Heilige Geest. Haar handen werden opgelegd door een prediker van een pinksterkerk. Toen de verwachte zegen niet kwam, ging deze vrouw die week nog eens vijf keer om haar handen te laten opleggen. Toen ervoer zij een warm gevoel, dat zij aanzag als de tweede zegen. En het resultaat? Vandaag is ze zover afgedwaald dat ze er helemaal van afziet te bidden en te lezen in Gods Woord. Zij vindt het niet langer een vreugde een christen te zijn.

E22. De dochter van een doctor werd beïnvloed door enkele vrienden die in tongen spraken. Toen is zij beginnen te bidden om zelf deze gave te ontvangen. Wekenlang smeekte ze eerlijk voor dit 'bewijs voor de doop van de Heilige Geest'. Toen haar gebeden niet werden beantwoord trachtte ze in wanhoop zichzelf van het leven te benemen.

E23. Een jonge werker voor het Koninkrijk Gods kreeg de som van £300 in handen van een Schotse zakenman - in dit geval was dat zeker geen 'Schot'. Hem werd gevraagd om dit geld te

overhandigen aan een bepaalde Engelse evangelist. Maar de jonge man deed dit niet en hield het geld voor zichzelf. Toen de Schotse zakenman hem de kwitantie vroeg, leerde hij de waarheid kennen. Zowel de Schot als de evangelist die het geld had moeten krijgen zijn christenen en wilden die oneerlijke werker niet voor de rechter brengen. Deze bedrieger is in feite een prediker van de 'tweede zegen' en van de doop van de Heilige Geest, van heiligheid, en van het 'Volle Evangelie', en hij ondersteunt de tongenbeweging. Omdat hij een goed spreker is, heeft hij zijn weg gevonden in vele Londense kerken en in Groot-Brittannië.

Bij dit laatste voorbeeld moet ik wat commentaar leveren. Zoals de spreuk zegt: "Eén zwaluw maakt de zomer niet", zijn er oneerlijke mensen in elk groep. Men kan de hele beweging niet veroordelen op basis van één man. Ik heb reeds gezegd dat er genereuze discipelen van Christus zijn in de tongenbeweging, die ik respecteer. Maar het is niet min een geloofsbroeder te bedriegen voor een som geld en tegelijk een prediker te zijn van de doop van de Heilige Geest. Zijn vrienden kunnen misschien wel opwerpen: "Deze man heeft zeker berouw getoond en vergiffenis gevraagd", maar volgens de Schrift moet men het gestolene teruggeven én de benadeelde personen om vergiffenis vragen, en uiteraard God Zelf. Enkel op die voorwaarden zou men deze onaangename gebeurtenis kunnen vergeten.

De kwestie is nu of wij, met de verdeling van tongenspreken in drie groepen, in staat zullen zijn de verschillende vormen schriftuurlijk te beoordelen. Zullen wij b.v. de correcte oplossing vinden indien wij zeggen dat er een bijbelse vorm van tongenspreken bestaat, maar tegelijkertijd ook menselijke en demonische imitaties? Bijbels - menselijk - demonisch. Dit zou een logisch onderscheid zijn, maar of dat correct is, of niet, is nog steeds onzeker. Indien we zeggen dat het spreken in tongen, te wijten aan oefening van het onderbewuste (zie de voorbeeld in de tweede groep), uit de Heilige Geest is, is dat dan niet godslastering en is het dan niet demonisch? En zouden de ervaringen die geplaagd zijn onder de hoofding 'bijbelse vormen' toch kunnen voortkomen uit een vreemde werkzame geest? De bovenstaande drie groepen zijn dus nog steeds betwistbaar.

Bovendien is er een geldig bezwaar, alhoewel ik het al zo vaak gehoord heb dat ik er moe van word: "U spreekt enkel over de negatieve kant. Waar zijn de positieve voorbeelden?" Meestal voegen de leden van de tongenbeweging, die deze vraag stellen, daar ook nog aan toe: "Het is waar wat u zegt dat er vele valse vormen van tongenspreken zijn, maar mijn gave is van de Heilige Geest". Echter, als men de conversatie nagaat van zulke tongensprekers, ontdekt men zulk een grote verwarring van gedachten en zulk een onschriftuurlijke vat op het geloof, dat dit er niet op wijst dat hun gave echt is maar eerder het tegenovergestelde suggereert. Ik zou daarom een weerwoord willen plaatsen: "Waar zijn de positieve exemplaren?"

Het zou duidelijk moeten zijn dat ik geprobeerd heb het onderwerp objectief te benaderen, door het feit dat ik de eerste groep voorbeelden heb geciteerd die misschien echt kunnen zijn. Maar de enkele voorbeelden met goede kenmerken worden gecontrasteerd door duizenden van een dubieuze aard. Bovendien hangt er z'n een vreemde geestelijke atmosfeer over de hele tongenbeweging dat je het soms duidelijk in hun leden kan zien. Twee Engelse evangelisten zeiden me: "Men kan zien wanneer deze mensen gegrepen worden door die geest, door gewoon naar hen te kijken".

Ook is het significant dat sommige christenen die echt naar de gave van tongen streven, en de doop van de Geest, volgens de definitie van de nieuwe beweging, ermee ophouden van zodra zij zich bewust worden van het ware karakter van de gave die zij verlangden. Een voorbeeld zal tonen wat ik bedoel.

E24. Het was een grote vreugde om Peter Marlow in Brighton te ontmoeten. Hij is de bedienaar van een anglicaanse kerk en is welbekend voor het feit dat hij een levende kerk heeft. Ook in Duitsland is Peter Marlow een wijd en zijd gekend en gerespecteerd broeder. Toen ik in de dienst stond van zijn kerk, werd mij het volgende verhaal verteld. Enkele echte christenen hoorden veel over de 'tweede zegen' en zagen er naar uit in gebed. Nadat zij constant enkele weken hadden gebeden, kwam er iets vreemds over hen, wat zij erkenden als iets negatiefs. Als gevolg hiervan wilden zij er niets meer mee te maken hebben en zij vertelden hun bedienaar dat dit niet hun weg was. Deze mensen voelden het bedrog van de tongenbeweging aan omdat zij een heldere, schriftuurlijke kijk hadden

Wij komen een beetje dichterbij tot wat achter de nieuwe tongenbeweging zit, als we een vergelijking maken met gelijkaardige stromingen in andere religies. Het spreken in tongen is immers niet beperkt tot de christelijke wereld.

Tijdens een bezoek aan Transvaal, in Zuid-Afrika, werd mij gezegd dat vele bezeten Bantoe-inboorlingen in tongen spraken. Deze Bantoes kunnen helemaal niet geassocieerd worden met de christenheid, alhoewel er onder hen toch enkele christenen zullen zijn. In sommige van mijn andere boeken heb ik b.v. geschreven over de Zulu-christenen. Op een zendingsronde door Oost-Azië en Japan hoorde ik dikwijls van Boeddhisten en Shinto-priesters die in vreemde talen spraken, onder trance. Een Shintoïstische priester, die mij zijn levensverhaal vertelde, sprak over dezelfde ervaring. Op de Filippijnen hoorde ik zelf een bezeten man in buitenlandse talen spreken die hij zelf nooit had geleerd. Maar we moeten niet naar vreemde landen te reizen om dat te zien. Spiritistische mediums over de hele wereld spreken onder trance in vreemde talen. Het beroemde medium Mirabelli van Brazilië sprak onder trance 25 talen die hijzelf niet kende. Mijn laatste voorbeeld in dit domein komt uit Londen en ik heb de toestemming om het te publiceren.

E25. gedurende mijn eerste lezing in de Down Lodge Hall in London, ontmoette ik een zekere mr. Millen. Deze man steunde me toen ik werd aangevallen in de discussie na de lezing. Jaren geleden was hij een succesvol medium in een spiritistische kerk. Hij bezat krachten van genezing die zich openbaarden wanneer hij in een semi-trance vertoefde. Hierdoor werden vele mensen geholpen. Hij beoefende ook geestelijke uittreding. Hij kon als het ware zijn geest, geheel of deels, uit zijn lichaam laten stappen en het over grote afstanden zenden. Op die manier heeft hij dingen ontdekt die na controle bleken waar te zijn. In volle trance kon hij in tongen spreken. De vrouw van mr. Millen werd bekeerd tijdens een missie. Zij dan vormde een gebedsgroep die voor hem bemiddelde, jarenlang. God toonde zijn genade. Mr. Millen werd helemaal bevrijd en vandaag is hij een van Christus' getuigen.

Met deze korte blik op religies en spiritisme over de hele wereld wordt het duidelijk dat het spreken in tongen in geen geval altijd een gave is van de Heilige Geest. Geen heidense toverdokter en geen spiritistisch medium kan een gave bezitten van de Heilige Geest. Over de hele wereld nemen we waar dat het spreken in tongen verbonden is met erg emotionele bewegingen en met opgewonden geestelijke omstandigheden. Het maakt niet uit of deze staat van opwinding wordt aangeroerd door dansen of zingen, of door alcohol, drugs of suggestie. Deze onheilspellende associaties zou ons christenen moeten aanmanen tot grote voorzichtigheid.

Het feit dat de tongenbeweging in zijn natuur voornamelijk mediamiek is, wordt bevestigd door de volgende waarneming. Landen die geassocieerd worden met veel spiritisme ervaren vandaag een snelle groei in de tongenbeweging. De oorsprong van beide bewegingen, in Los Angeles, ondersteunt dit ook. Wij zien dezelfde karakteristiek in Japan, Brazilië, de Filippijnen en in Engeland.

Het volgende voorbeeld bevestigt dit feit nog sterker:

E26. In Londen ontmoette ik een zendeling met de naam Aldrich. Zijn missieveld was Brits Guyana. Zijn kerk bestond uit Europese kolonisten en voormalige Hindoe- en Moslimimmigranten. Nadat hij daar enkele jaren had gewerkt, kwamen er mensen die in tongen spraken en brachten hun nieuwgevonden kennis in het zendingsgebied. Aldrichs kerk werd erdoor geïnfecteerd en er begon zich een typisch proces te voltrekken. De Hindoe- en Moslimmensen, met hun religieuze achtergronden die sterk geworteld waren in het mediamieke, aanvaardden het spreken in tongen. De Europeanen echter, verwierpen het. Dus was de hele kerk verdeeld en werd ze verwoest. De zendeling zag bij zichzelf dat de mediamieke leden van zijn kerk meer ontvanke-lijk waren voor het tongenspreken dan de nuchtere Europeanen.

Ik heb waargenomen dat mensen die mediamiek afgeweken zijn, sneller responderen op het spreken in tongen dan anderen. Van ongeveer 8 tot 10% van de mensen in de Westerse wereld wordt gezegd dat zij potentieel mediamiek zijn. In de Oosterse wereld is het percentage waarschijnlijk 90% of hoger. Dit mediamieke wordt niet altijd onderscheiden. Sommige mensen ontdekken het slechts per toeval. Door mijn counseling kwamen de volgende gerelateerde factoren onder mijn aandacht. Latente mediamieke krachten kunnen veroorzaakt worden door de ouders of grootouders of een persoon die zonden bedrijft met toverij/hekserij. Het liefhebben van waarzeggerij, magie of spiritis-

me ontwikkelt zulke mediamieke krachten, en zo worden dit erfelijke factoren. De kinderen van zulke mensen zijn mediamiek, zelfs wanneer zij dat zich niet realiseren.

Deze mediamieke aanleg is geen zonde bij hen die het erven, maar het is een last. Sommige mensen zijn mediamiek omdat zij magisch betoverd werden toen zij erg jong waren. Anderen hebben hun mediamiciteit verkregen door hun eigen zonden of door toverij/hekserij. Voorbeeld E12 is zo'n geval. De man werd mediamiek door te experimenteren met trances en hij heeft nu de tongenbeweging geaccepteerd. Wanneer mensen met mediamieke bekwaamheden bekeerd worden, worden sommigen van hen volledig bevrijd van de lasten ervan, terwijl anderen ze meedragen doorheen hun christelijke leven. Dit is mogelijk, omdat niet alle mediamieke capaciteiten als demonisch kunnen bestempeld worden. Er bestaan kleine gebieden van neutraliteit. Maar in haast alle gevallen is mediamiciteit een open deur voor het demonische. De bovengenoemde waarneming dat mediamieke mensen veel sneller in tongen spreken dan anderen, is interessant.

De volgende loop van gebeurtenissen is fataal. Een persoon draagt zijn talent van mediamieke krachten over in zijn christelijk leven. Later ontdekt hij dat hij in tongen kan spreken en rekent dit als een gave van de Heilige Geest. In werkelijkheid is dit enkel een mediamieke gave en zo'n gave is niet van de Heilige Geest. Dit wordt duidelijk gemaakt in het verhaal van het meisje met een waarzeggende geest (Hand 16:16-18). Vandaar dat men alle voorbeelden van de eerste groep moet checken, om te zien of die bepaalde gaven van tongen kunnen teruggevoerd worden tot onbewuste mediamieke achtergronden, of dat ze echt van de Heilige Geest zijn.

Met al deze vragen in het achterhoofd wordt het meer en meer duidelijk dat misschien meer dan 95% van de hele tongenbeweging mediamiek is van karakter. Maar we moeten ons nu onszelf eens onderwerpen aan het getuigenis van de Schrift.

IV. Zijn Bijbelse tegenhanger: wat de Bijbel zegt over tongen

Helemaal aan het begin van dit hoofdstuk zeg ik dat ik geen volgeling ben van de moderne bijbelkritiek. Voor mij is de Bijbel het Woord van God. Ik geloof alles wat in het Nieuwe Testament geschreven is over de gaven van de Geest. Ik beleid ook dat ik door Gods genade behoer bij de *communio sanctorum*, het Lichaam van Christus. Deze Kerk van Christus staat los van alle denominaties. Een katholiek die wedergeboren is, of een broeder uit de pinksterbeweging die schriftuurlijk gezond in het geloof is¹¹, is mij nauwer dan een bedienaar van mijn eigen Lutheraanse kring die geen discipel van Christus is. Deze verklaring is niet een 'oecumenische belijdenis' van mijn kant. Ik kan niet meegaan met de zogenaamde oecumenische beweging. Mijn plaats is in Christus' Kerk. Wat ik wilde zeggen is dat Gods kinderen één zijn, ongeacht in welk kamp zij zich bevinden. Dit betekent niet dat ik de kerkelijke barrières negeer die tot stand kwamen in de loop van de geschiedenis. Bijvoorbeeld, ik zou nooit de pinksterbeweging kunnen vervoegen of andere groepen die ermee geassocieerd worden, maar ik respecteer vele broeders en zusters in dit kamp. Ik hoorde een theoloog in Duitsland die eens zei: "In een sekte is het leven dikwijls beter dan de leer. In de kerk is de leer gewoonlijk beter dan het leven". Uiteraard is deze vergelijking niet in elk geval absoluut waar. Een sektariër is een persoon die afgesneden is van het Lichaam van Christus. Een Lutheraan is een sektariër als hij geen wedergeboren christen is. Een zogenaamde sektariër, dat is een lid van een sekte, is niet waarlijk een sektariër wanneer hij een ware discipel van Christus is. Wie tot de waarheid behoort zal begrijpen wat ik in de volgende paragraaf zal brengen.

1. Passages over de gave van tongen

We kunnen nu een bijbelse discussie beginnen over de gave van tongen. Ze wordt vijf keer in het Nieuwe testament vernoemd.

a) In Mark 16:17, 18 worden door Jezus vijf gaven vermeld, inbegrepen deze van "nieuwe tongen", als tekenen en resultaten van het geloof..

¹¹ Men zou kunnen opwerpen dat dit een 'contradictio in terminis' is (innerlijke tegenspraak).

b) In Jeruzalem op Pinksterdag (Hand 2) horen we er opnieuw van. Door de Heilige Geest die over hen kwam waren de apostelen in staat om in verschillende talen over Gods werken te spreken. Vele theologen spreken hiervan als het mirakel of wonder van de talen, terwijl zij zeggen dat de gave van tongen van een ander karakter is. Maar het maakt niet uit of we hier al dan niet een onderscheid maken, want met een vluchtige blik op het origineel zien we dat beide fenomenen aan elkaar gerelateerd zijn.

c) De derde vermelding van het wonder van de talen is in Caesarea, in het huis van Cornelius (Hand 10). Hier werd voor de eerste keer de Heilige Geest uitgestort over de heidenen.

d) De vierde gebeurtenis van deze natuur vond plaats in Efeze (Hand 19). De discipelen van Apollos hadden vóór Paulus' bezoek nooit van de Heilige Geest gehoord. Nadat de apostel hen de handen oplegde ontvingen zij de heilige Geest en spraken in talen.

e) Het sterkste bewijs en betoog over de gave van tongen wordt gevonden in 1 Kor 12 tot 14.

Wanneer we zien naar de betekenis van de gave van tongen in de eerste eeuw, dan vinden we essentieel twee antwoorden:

Ten eerste, de gave werd gegeven als een teken voor de ongelovige wereld. Jezus drukte dit uit in Markus 16:17 en Paulus zei hetzelfde in 1 Kor 14:22. De Joden van die tijd waren erop gesteld geloof te verkrijgen door tekenen. Jezus zei al in Matt 12:39: "Het boos en overspelig geslacht verzoekt een teken ...". En Paulus schrijft in 1 Kor 1:22: "Aangezien de Joden een teken begeren, en de Grieken wijsheid zoeken". De gave van tongen, samen met de andere tekengaven, waren een teken voor het Joodse volk. Bovendien bezaten Jeruzalem, de steden van Caesarea, Efeze en Korinthe, een grote Joodse populatie.

De tweede reden voor de gave van tongen was de installatie en geboorte van de christelijke Kerk. Die eerste Pinksterdag was inderdaad de geboortedag van de Kerk. Men zou de gebeurtenis kunnen vergelijken met een huwelijk. Het koppel viert de dag met festiviteiten en tegelijk ontvangen zij vele huwelijksgeschenken. Op een gelijke wijze stortte de Heilige Geest overvloedig gaven uit van God op deze memorabele dag voor Jezus' discipelen.

Het verschil tussen het wonder van de talen in Hand 2 en de gave van talen in 1 Kor 14 is dat de discipelen in het eerste geval geen vertalers nodig hadden. Mensen uit 15 verschillende buitenlandse naties, die in Jeruzalem aanwezig waren, hoorden de discipelen in hun eigen talen spreken. De Heilige Geest stelde de discipelen in staat om in deze verschillende talen te spreken over wat God had gedaan (Hand 2:4). In 1 Kor 14 bestond deze mogelijkheid niet langer omdat zij die in tongen spraken nu een uitlegger daarbij nodig hadden. We zien reeds dat er een verslechtering optrad in de gave van tongenspreken.¹²

2. Voorschriften voor de Kerk met betrekking tot de gaven van tongen

Als we 1 Kor 14 bestuderen dan zien we dat het spreken in tongen reeds verstoring en wanorde had veroorzaakt. Er waren reeds gelovigen in Korinthe die mensen verboden in tongen te spreken. We zullen nu zien hoe Paulus het probleem probeerde aan te pakken. Tegelijk zal het duidelijk worden hoe ver de huidige tongenbeweging afgeweken is van de voorschriften van Gods Woord.

a) Vs 18. De apostel bevestigt dat de gave van tongen een gave is van Gods Geest.

b) Vs 39. Hij beveelt dat het spreken in tongen niet moet verboden worden.

c) Vs 19. Paulus maakt onderscheid tussen het spreken in tongen in een privé-gebed en in publiek. Hij zegt: "Maar ik wil [liever] in de gemeente vijf woorden spreken met mijn verstand, opdat ik ook anderen moge onderwijzen, dan tienduizend woorden in een [vreemde] taal".

d) Vs 34. Vrouwen mogen niet publiekelijk in tongen spreken. Hier wordt in de hedendaagse tongenbeweging nergens zorg aan besteed.

¹² Ik zie in de Schrift geen 'verslechtering' van de tongengave zelf, wel een misbruik en terugtrekking van de gave.

e) Vs 27. Enkel twee of drie mogen in tongen spreken. Hier wordt in de hedendaagse tongenbeweging geen rekening mee gehouden. Men ziet tien, twintig of nog meer mensen tegelijk in tongen spreken in een bidstond.

f) Vs 27. Dit vers zegt ook dat de gebeden na elkaar moeten opgezegd worden. In de nieuwe tongenbeweging wordt er dikwijls verwarring veroorzaakt omdat vele mensen tegelijk bidden.

g) Vs 28. Indien er geen uitlegger aanwezig is, moeten de tongensprekers het stilzwijgen bewaren. Waar wordt dit vandaag gezien in de tongenbeweging? Nergens!

h) Vs 33. Onze God is een God van orde, niet van wanorde.

i) Vs 40. Paulus roept op tot fatsoen en orde.

j) Vs 1, 39. Paulus bevestigt dat de gave van profetie een grotere gave is dan die van tongen. De gave van tongen wordt door Paulus de laagste gave genoemd, maar in de tongenbeweging staat ze vandaag bovenaan.

Deze regels tonen aan dat de hedendaagse tongenbeweging haast al deze bijbelse principes naast zich neerlegt. Dikwijls zijn er tongen zonder uitlegging, en met een gebrek aan orde en beheersing. Vele mensen bidden dikwijls tegelijk, en de vrouwen nemen altijd het voortouw.

3. De afname in de gave van tongen

Hier treden we op gevaarlijke grond. Er werd menige grimmige strijd geleverd vóór of tegen de nieuwe tongenbeweging. In Duitsland en Zwitserland is er minder discussie over dan in andere landen. Het is in Zuid-Amerika en in de Engelssprekende landen dat de discussie het hoogst opblaait.

Ruwweg gesproken zijn er drie zienswijzen. De tongenbeweging gelooft dat de gave van tongen niet is afgenomen maar sterk toegenomen. Hier hebben zij gelijk, maar de vraag is: wat soort van gave van tongen is dit? Het tweede idee wordt voornamelijk aangehouden door protestantse theologen in de V.S. en Engeland. Zij zeggen dat de gave van tongen al helemaal was opgehouden aan het eind van de eerste eeuw n.C. Maar er is nog een derde opinie, die de mogelijkheid van het bijbelse spreken in tongen niet geheel uitsluit, en dat die gave dus vandaag nog bestaat, en zo blijft de vraag open. Niettegenstaande zijn deze laatste sterk gekant tegen de huidige tongenbeweging. We zullen een antwoord krijgen op de vraag die hier wordt gesteld wanneer we opnieuw gaan natrekken wat de Bijbel over deze materie zegt.

a) We moeten de karakteristieke tekenen van de tongengave heroverwegen. We vinden in de Bijbel vele bedelingen of tijdsvakken van Gods openbaring aan de mens. Zo bijvoorbeeld: de ervaringen van de kinderen Israëls tijdens de miraculeuze plagen in Egypte en de wondere oversteek van de Rode Zee, markeren een zeker tijdperk van openbaring. Toen Israël in de woestijn was hadden zij niet langer die wonderen nodig. Echter, het zenden van het manna markeerde weer een andere gelegenheid van Gods speciale interventie. Toen de Israëlieten Kanaän bereikten werd die gave weer overbodig. Op een gelijke manier symboliseren de profeten Elia en Elisa een ander tijdvak. Hun wonderen en tekenen en profetieën vormen een speciale fase in Gods openbaring. De brief aan de Hebreëen spreekt van een schaduw van de dingen die moeten komen. De gave van tongen was ook in deze zin gereserveerd voor een bijzonder tijdperk, namelijk dat van de vroege Kerk. Wij weten niet enkel van de kerkgeschiedenis maar ook uit het Nieuwe Testament zelf, dat de gave van tongen later verdween.

b) Ieder die de schriftplaatsen in Handelingen over de gave van tongen leest, zal zien dat in elk geval alle betrokken mensen in tongen spraken. Als men de brief aan de Korinthiërs onderzoekt zal gezien worden dat in Korinthe niet langer iedereen in tongen sprak. In 1 Kor 12:30 vinden we de retorische vraag van Paulus: "Spreken zij allen met [menigerlei] talen?" Hij wilde hiermee zeggen: "Nee, niet iedereen spreekt in tongen". Zo hebben we dan in het Nieuwe Testament binnen een tijdsspanne van 20 jaren, vanaf de originele uitstorting van de Heilige Geest tot aan Paulus' schrij-

ven, een terugtrekking van deze gave. Verder zien we dat de tongengave na die eerste brief aan de Korinthiërs¹³ nooit meer in het Nieuwe Testament wordt vermeld.

c) Er is een derde punt dat het idee van afname ondersteunt. We hebben al eerder gezegd dat de gave van tongen er kwam bij de uitstorting van de Heilige Geest op de dag van Pinksteren, de geboortedag van de Kerk. Dat deze gave de Kerk in staat stelde opgebouwd te worden wordt opnieuw duidelijk gezien in de Korinthebrief Paulus zegt in 1 Kor 12:7 dat de gaven er zijn voor het gemeenschappelijke welzijn van de Kerk. In 1 Kor 14:26-28 wordt opnieuw de opbouw van de Kerk benadrukt. Indien er geen uitlegger van de tongen is, dat is: indien er geen opbouw wordt bereikt moeten zij die in tongen spreken het stilzwijgen bewaren. Wie vertrouwd is met de vroege geschiedenis van het Christendom, die weet dat de gave van tongen langzaam uitstierf. In de plaats daarvan kwam het geschreven Woord, de verzameling van Nieuwtestamentische Geschriften.

4. Nam de gave van tongen helemaal af, na de tijd van de vroege Kerk?

Hier hebben we de prangende vraag voor onze tijd. Wat zijn de argumenten die voorgelegd worden door de Engelse theologen? Vermits ik hier geen theologisch commentaar schrijft maar eerder een pamflet voor distributie, wil ik slechts één probleem selecteren. Deze theologen nemen 1 Kor 13 als vertrekpunt voor de schriftuurlijke bewijsvoering van hun standpunt. Zij vinden de verzen 8 en 13 bijzonder belangrijk. Zij maken onderscheid tussen volgende drie fases:

- 1) Profetie, talen en kennis zullen afnemen en verdwijnen (vs 8)**
- 2) Geloof, hoop en liefde zullen blijven (vs 13)**
- 3) Liefde is de meeste en blijft altijd bestaan (vs 8, 13)**

Wanneer Paulus zegt dat geloof, hoop en liefde zullen blijven, dan bedoelt hij dat de eerste drie gaven zullen verdwijnen. Wanneer gebeurde dat? Wanneer verdwenen de eerste drie gaven, en bleven enkel geloof, hoop en liefde over?

Hun antwoord is: toen de canon van het Nieuwe testament beschikbaar werd in zijn huidige vorm, werden deze drie gaven overbodig omdat zij vervangen werden door het geschreven Woord van God. Het vaststellen van de canon vond plaats op twee synodes, in Jamnia en Joppe (201 n.C.). Dit is dan de stelling: de eerste drie gaven bestonden tot het jaar 200; geloof, hoop en liefde blijven tot de tweede komst; liefde bestond van het begin af en zal blijven bestaan tot in eeuwigheid. Dit is een logische gedachtegang.

Maar ik vrees dat hier hoofdstuk 13 geanalyseerd werd als een wiskundige formule. Ik ben ervan overtuigd dat de klassieke en bijbelse openbaring eindigde met het sluiten van de canon, Maar hoe dikwijls heeft God zich aan zijn kinderen geopenbaard, zelfs lang na de voltooiing van de Schriften? Ik ben er ook van overtuigd dat het speciale tijdperk voor het spreken in tongen aan zijn eind kwam toen de canon was vastgesteld. Maar waarom zou God niettegenstaande dit, nu en dan zijn kinderen niet een speciale gave schenken voor de aanbidding?¹⁴ Dus kan ik het niet volledig eens zijn met het idee dat het spreken in tongen helemaal ophield. Iets wat mij steunt is de passage in Markus 16:17. De Heer noemde geen beperking over de duur van de tongengave.¹⁵ Als we moeten rekening houden met een totaal ophouden van de tongengave dan mogen we Markus vragen: “Welke gaven zijn nog steeds geldig en welke niet?”

Maar ik kan zeggen uit mijn eigen ervaring dat ik vele voorbeelden ken die het bestaan bevestigen van vier van de gaven die ik Markus worden genoemd. Het is enkel betreffende de gave van tongen

¹³ 1 Kor. werd geschreven omstreeks 56 n.C. De brieven die later geschreven werden zeggen niets meer over tongen.

¹⁴ Dit is echter menselijke redenatie. Wij moeten de Schrift volgen. Waar staan wij als we de Schrift ruimer maken dan wat daarin geschreven is? (vgl. Op 22:18). Laten we ervoor waken niet aan bijbel-inleg te doen.

¹⁵ Toch is die duur beperkt. De gaven in Markus 16 zijn bedoeld als een teken voor de Joden. Jezus predikte nooit voor de heidenen. Markus 16 is geldig voor de tijd dat God de tekengaven gebruikte om de Joden tot bekering te brengen, en om hen o.a. door de gave van vreemde talen te tonen dat Gods uitnodiging nu naar “alle creaturen” gaat, om zo de Joden tot jaloersheid te wekken (Rom 10:19-21). Vergeet hierbij niet dat vreemde talen een teken zijn voor de ongelovige JODEN: 1 Kor 14:21-22! Toen God zich later terugtrok van zijn volk (zie vooral de verwoesting van Jeruzalem in 70 n.C.), waren die tekengaven niet meer relevant. God sprak in andere talen tot zijn Joodse volk (1 Kor 14:21) maar de duur ervan was beperkt. Tongensprekers plaatsen zich in een vervallen tijdvak.

dat ik niet één voorbeeld vind waarbij ik geen twijfel heb over de schriftuurlijkheid en de echtheid. Zoals ik heb gezegd kunnen de voorbeelden E6 en E7 misschien echt zijn maar ik heb daar geen complete zekerheid over. Dus laat ik het nog steeds open of de Heilige Geest een nederig en geestvervuld christen de gave van tongen kan geven om Hem te prijzen.

Ik ben niet alleen met deze gedachte. Het is verfrissend te weten dat niet alle andere theologen de mogelijk uitroeien. Richard Trench¹⁶, een van de meest heldere en godvruchtige theologen van de 19de eeuw schreef: “Indien de gave van tongen nog steeds onder ons bestaat, dan komt ze niet meer voor onder dezelfde naam, noch met dezelfde frequentie en intensiteit als van ouds”. In een verhandeling van Dr. Torrey¹⁷ met de titel “Is de hedendaagse tongenbeweging uit God?”, lees ik het volgende: “Wij ontkennen niet de mogelijkheid dat God de gave van tongen aan iemand kan geven wanneer Hij denkt dat dit goed is. Hij kan en zal het geven. Maar de gave van tongen werd zo duidelijk misbruikt in de vroege Kerk, net zoals vandaag, dat het nodig werd de mensen ervoor te waarschuwen. In Zijn wijsheid en liefde kan God het wel noodzakelijk geacht hebben om deze gave een tijdlang tegen te houden. En we hebben geen reden aan te nemen dat die gave werd vernieuwd in onze tijd, want het is vrij zeker dat de hedendaagse zogenaamde tongenbeweging niet uit God is”.

De mening van deze twee mannen over de tongenbeweging past helemaal bij de huidige tongenbeweging. Zij sloten de deur voor die gave echter niet helemaal, alhoewel zij allebei de moderne tongenbeweging afwezen. Dit komt overeen met mijn eigen positie.

V. Welke dingen maken haar tot een gevaarlijke ketterij?

Er is een enorme hoeveelheid materiaal dat kan gebruikt worden om deze vraag te beantwoorden. In dit pamflet kunnen we slechts kort enkele belangrijke punten vermelden. Uiteraard komen niet alle uitspraken overeen met elke tak van de tongenbeweging. Zwitserse en Duitse groepen zijn in het algemeen wat soberder dan hun tegenhangers in Engeland, en in het bijzonder Zuid-Amerika.

1) Het willekeurig gebruik van schijnbaar schriftuurlijke frases is erg ondeugdelijk. En ook de uitspraak: “Hij die de gave van tongen niet bezit, heeft niet de Heilige Geest”. Hierop antwoordt Paulus in 1 Kor 12:13: “Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt ... en wij zijn allen tot één Geest gedrenkt!” In hetzelfde hoofdstuk gaat de apostel verder met te zeggen: “Spreeken zij allen met [menigerlei] talen?” (vs. 29-30).

De uitspraak: “Alle ziekte is veroorzaakt door zonde. Alle ziekte kan genezen worden door geloof” is even ondeugdelijk. Waar vinden we in de Bijbel zo’n brouwsel? Jezus zei van de man die blind geboren was: “Noch deze heeft gezondigd, noch zijn ouders, maar [dit is geschied], opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden” (Joh 9:3).

2) Een tweede drogreden is dat bekering en wedergeboorte niet genoeg zijn, maar dat de christen een ‘tweede zegen’ nodig heeft en een tweede ‘doop van de Heilige Geest’. De Schrift antwoordt hierop dat wedergeboorte enkel kan plaatshebben door de Geest. 1 Kor 12:3 zegt: “Daarom maak ik u bekend, dat niemand, die door de Geest Gods spreekt, Jezus een vervloeking noemt; en niemand kan zeggen, Jezus de Heere [te zijn], dan door de Heilige Geest”. Het wanhopig streven naar een ‘tweede zegen’ is strikt genomen godslastering tegen de Heilige Geest, omdat het betekent dat het eerste werk van de Heilige Geest niet volstond.

3) Iets anders wat de tongenbeweging kenmerkt is de manier waarop zij bepaalde punten wijzigen en overbenadrukken, terwijl andere haast genegeerd worden. Dit gaat zover dat de Persoon van de Heilige Geest boven de Heer Jezus wordt geplaatst. De hele terminologie - ‘Volle Evangelie’, tweede zegen, doop van de Heilige Geest, gaven van de Geest, spreken in tongen, ‘latter rain’ - toont aan dat voor deze beweging het buitengewone en de ervaring het belangrijkste is wat telt, veeleer dan een stevig geground zijn in het Woord Gods en de ware schriftuurlijke verkondiging.

4) Een verdere waarneming betreft de verheffing van de ‘gedoopt met de Heilige Geest tongensprekers’. Zij zijn eersteklas-christenen, terwijl alle anderen van een lager niveau zijn.

¹⁶ 1807-1886.

¹⁷ 1856-1923.

5) Een angstaanjagend effect is dat kerken verdeeld worden en uiteenvallen. Zonder enige overdrijving betreuren bedienaars, zendelingen en evangelisten over de hele wereld de verdelingen die deze tongenbeweging in hun kerken heeft veroorzaakt. Wat tientallen jaren hard werk heeft gekost om op te bouwen, werd neergeworpen door deze vloed. De Heilige Geest splijt geen kerken maar bestraft zonde, beroert het geweten, breekt trots, toont ons Jezus en geeft verzekering van behoud. De Heilige Geest verenigt de Kerk en trekt ze niet uiteen.

6) Het is een vergissing om van de tongenbeweging te denken dat ze een wereldwijde opwekking is. In alle klassieke opwekkingen werd het volk gebroken onder de overtuiging en belijdenis van hun zonden. Echte opwekkingen komen door een geest van berouw, waardoor mensen hun weg vinden naar Christus. Maar de tongenbeweging komt neer op het maken van proselieten. Zij die reeds christenen zijn moeten gewonnen worden voor het 'tongenwonder'. Hierbij is er geen zorg voor de bekering van de zondaar maar enkel dat hij in tongen zou spreken.

7) De tongenbeweging zweept de emoties op. Ritmische lofzangen, in de handen klappen, en in zuidoostelijke landen springen ze zelfs op de stoelen, of rollen ze op de grond, tot ze alle zelfbeheersing verloren hebben. In deze toestand staan die mensen open voor elke oncontroleerbare ervaring.

8) De tongenbeweging is een extatische beweging, vergelijkbaar met zowel spiritistische trance als hypnose. Als bewijs hiervan wil ik het volgende voorbeeld citeren dat ik gezien heb in Engeland.

E27. Een prediker van de tongenbeweging had de gewoonte om eerst in tongen te bidden voordat hij zijn boodschap bracht. Het gebeurde nu verscheidene malen dat hij niet in staat was te stoppen met het spreken in deze vreemde taal. Men moest hem een handdoek geven om er zijn mond mee te stoppen. Wat voor krachten zijn dit als de prediker zijn eigen gebeden niet eens kan beëindigen? De geesten van de profeten moeten onderworpen zijn aan de profeten.¹⁸

9) De tongenbeweging is van een mediamieke natuur. Men kan dit zien in sommige samenkomsten van de tongensprekers waar alle aanwezige mensen hun handen moeten leggen op hun beide burens om zo een ketting te vormen. Soms wordt in radio- of televisie-uitzendingen gevraagd om de handen op het toestel te leggen en daarbij ook een ketting te vormen met de mensen die aanwezig zijn in de kamer. Dit zijn dezelfde procedures als die bij het spiritistisch bewegen van een glas met alle aanwezige handen. Voorbeelden E12, E16 en E26 zijn van deze natuur. Waar vind men in de Schrift dat gelovigen samen met ongelovigen, hindoes, moslims, elkaar de handen opleggen - zonder een onderscheid te maken - om zo de Heilige Geest te ontvangen?

10) De tongenbeweging is een epidemie die over de verstoorde mensheid raast. Een aanwijzing hiervoor is dat zowel heidenen als christenen, bezeten volk, dansers van een stam, medicijnmannen en spiritisten, allen in tongen spreken. De tongenbeweging is de expressie van een uitzinnige toestand langswaar demonische krachten inbreken (1 Tim 4:1).

VI. Zijn tegengif: wat de christen zou moeten doen

De gevaren van de tongenbeweging erkend hebbend, is de volgende vraag: "Kunnen wij dit stoppen?" Neen! De ketterijen van Mohammed konden niet gestopt worden. De Mormonen bouwen verder hun luxueuze tempels. Dit alles moet groeien en rijpen tot de Heer komt om zijn oogst binnen te halen.

Betekent dit dat wij rustig moeten toezien terwijl de beweging groeit? Neen! Zwijgen maakt ons schuldig en brengt gelovigen in gevaar die erdoor verzwolgen dreigen te worden. Ik zeg voor de tweede keer: lees de brieven aan de zeven kerken¹⁹. Wij moeten deze mensen waarschuwen, op dezelfde manier als tegen de moderne theologie en andere ketterijen.

Is onze taak ten einde wanneer wij een waarschuwing hebben gegeven? Neen! Dat deze tongenbeweging in staat is zo snel te groeien is een teken dat wij christenen allemaal schuld dragen. Het werk van de Heilige Geest werd in onze levens niet waargemaakt. Wij moeten berouw hebben. Wij

¹⁸ 1 Kor 14:32.

¹⁹ Openbaring 2 en 3.

moeten ons helemaal overgeven aan de Heer. Het is niet zo dat wij meer van de Heilige Geest zouden moeten ontvangen, maar wel dat de Heilige Geest meer van ons zou moeten ontvangen. Ons wordt gevraagd om het tegenwoordige en het toekomstige in Zijn handen toe te vertrouwen. Ons wordt gevraagd om ons volledig aan Hem te onderwerpen: geest, ziel en lichaam. Ons wordt gevraagd om Hem onze wil, tijd, geld en bezittingen te geven. Ons dwarse, trotse, koppige ik moet gekruisigd worden. Laten we niet naar anderen kijken wanneer we deze bevelen horen, maar wees bekommerd over uzelf.

Postscript:

Haïti is een oude Franse kolonie. Ongeveer een jaar geleden ontving ik een uitnodiging om te spreken op een internationale conferentie in Port-au-Prince. Er waren daar pastors en zendelingen uit verschillende delen van de wereld. Mij werd gevraagd om vijf boodschappen te brengen over de gaven van de Heilige Geest en hun Satanische namaaksels.

In mijn eerste boodschap koos ik Lukas 9:1-2 en sprak over de drie aspecten van het gezag van Jezus' discipelen. De luisteraars waren tevreden over mijn boodschap, maar ik was verbaasd en werd ontgoocheld door de daaropvolgende gebedssamenkomst. Gedurende die samenkomst sprongen sommigen van de pastors op het podium. Later hoorde ik dat zij leden waren van de kerk die "The jumping Church" (de springende kerk) genoemd wordt. De aanwezigen renden naar hier en naar daar, klaptten in de handen, gilden en schreeuwden luider en luider. Ik was deerlijk verward. Tegen het eind van die gebedstijd waren er verscheidene dames en jonge meisjes verzwakt geraakt en begonnen in tongen te spreken. Niemand gaf een uitlegging.

Wat mij het meest verraste was een Amerikaanse pastor die ook in tongen sprak. Tenslotte zei hij: "Heer, geef de uitlegging - onmiddellijk verklaarde hij zichzelf door te zeggen: "Ik ben de levende God. Ik kom spoedig weer. Wees gereed".

De organisator en ik stonden perplex. De tweede en derde samenkomsten waren zelfs nog erger. Toen zij een vriend me: "Ik kan hier niet blijven. Er is daar een demonische atmosfeer, niet de aanwezigheid van de Heilige Geest". Toen vertrok hij. Ik trachtte het uit te houden tot de vierde samenkomst, omdat ik de gastspreker was. Maar ook ik was het daar beu. Gedurende die hele tijd moest ik de bescherming van de Heer inroepen. Dit is naar mijn mening niet de Bijbels vorm van spreken in tongen maar een demonische vorm.

Zie verder : <http://www.verhoevenmarc.be/#Pinkster>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm